अन्याऊचुः ताःकिमिति कुमुदैःकुंदैः शशांकेनचरम्येवृंदावने क्वणंतिचरणनूपुराणियस्यां तस्यांरासगोष्ठ्यामस्माभिःप्रियाभिरीडितामनोज्ञाःक थायस्यसः तदायासुनिशासुरेमे ताःकदाचित्किंनुस्मरतिवानवेति ॥ ४४॥ स्वनिमित्तेनशोकेनतप्ताःनःअस्मान् गात्रैःकरस्पर्शादिभिःसंजीवयन् किंनुइहैष्यतीति ॥४५ ॥ अन्याऊचुः कस्मादिति अनन्यगतित्वेनपूर्वमत्रावसत् संप्रतिमहदैश्वर्यंप्राप्तःकस्मादिहागमिष्यतीति ॥ ४६ ॥ अन्या स्तुपरमार्थमूचुः किमस्माभिरिति वनचरीभिरस्माभिरन्याभिर्वाराजकन्याभिर्महात्मनोधीरस्य किंचश्रीपतेः तदपिआस्तां स्वतएवाप्तकाम

ताःकिंनिशाःस्मरतियासुतदाप्रियाभिर्वृंदावनेकुमुदकुंदशशांकरम्ये ॥ रेमेक्वणच्चरणनूपुररासगोष्ठ्याम स्माभिरीडितमनोज्ञकथःकदाचित्॥४४॥अप्येष्यतीहदाशार्हस्तप्ताःस्वकृतयाशुचा॥संजीवयन्नुनोगात्रै र्यथेंद्रोवनमंबुदैः॥४५॥कस्मात्कृष्णइहायातिप्राप्तराज्योहताहितः॥नरेंद्रकन्याउद्वाह्यप्रीतःसर्वसुहृद्वृतः ॥४६॥किमस्माभिर्वनौकोभिरन्याभिर्वामहात्मनः॥श्रीपतेराप्तकामस्यक्रियेतार्थःकृतात्मनः॥४७॥परंसौ ख्यंहिनैराश्यंस्वैरिण्यप्याहपिंगला॥तज्जानतीनांनःकृष्णेतथाऽप्याशादुरत्यया॥४८॥कउत्सहेतसंत्यक्तुमु त्तमश्लोकसंविदम्॥अनिच्छतोऽपियस्यश्रीरंगान्नच्यवतेक्वचित् ॥४९॥सरिच्छैलवनोद्देशागावोवेणुर वाइमे॥संकर्षणसहायेनकृष्णेनाचरिताःप्रभो ॥ ५० ॥पुनःपुनःस्मारयंतिनंदगोपसुतंबत ॥ श्रीनिकेतै स्तत्पदकैर्विस्मर्तुंनैवशक्नुमः॥ ५१ ॥ गत्याललितयोदारहासलीलाऽवलोकनैः ॥माध्व्यागिराहृतधियःक थंतद्विस्मरामहे ॥ ५२ ॥ हेनाथहेरमानाथव्रजनाथार्त्तिनाशन ॥ मग्नमुद्धरगोविंदगोकुलंवृजिनार्णवे ॥५३॥ श्रीशुकउवाच ततस्ताःकृष्णसंदेशैर्व्यपेतविरहज्वराः॥उद्धवंपूजयांचक्रुर्ज्ञात्वात्मानमधो क्षजम्॥५४॥ स्यातएवकृतात्मनःपूर्णस्यकिं कोऽप्यर्थःक्रियेत नकश्चिदिति॥ ४७॥ यतोऽघटमानायाकृष्णस्यसंगतिः सैवास्मान् व्याकुलयति अतोनैराश्यमेवपरमंसुखं तच्चातिदुष्करमित्याहुः परंसौख्यमिति स्वैरिणीकामचारिणी ॥ ४८ ॥ संविदमेकांतवार्त्ताम्॥ ४९ ॥ किंच तद्विस्मृतौनतावत्दुःखमस्ति साऽपिनास्माकंभवतीत्याहुःसरिच्छैलेतित्रिभिः आचरिताःसेविताः॥ ५० ॥ ५१ ॥हेउद्धवकथंविस्मरामेति ॥५२॥ ॥ ५३ ॥ श्रीकृष्णमधोऽक्षजंज्ञात्वातंचस्वात्मानंज्ञात्वा ॥ ५४ ॥